

ISBN: 978-625-7014-59-5

© 2018 Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.

ketebe.com

Ketebe Yayınları: 268

Öykü

Yayın Yönetmeni

Furkan Çalışkan

Dizi Editörü

Aykut Ertuğrul

Yayıma Hazırlayan

Gülşen Funda

Düzeltili

Filiz Muslu

Kapak

Harun Tan

Mizanpaj

Nilgün Sönmez

1. BASKI

Şubat 2021
İstanbul

Ketebe Yayınları

Sertifika No: 49619

Maltepe Mahallesi Fetih

Caddesi No: 6 Dk: 2

Topkapı 34010 İstanbul

Tel: 212 612 29 30

e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt

Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad.

No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok

Kat: 2 34310 Haramidere -

Avcılar / İstanbul Sertifika No: 44452

Tel: 212.412 17 00

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A. Ş.'ye aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Yasak Ağacın Altında

EMİN GÜRDAMUR

KETEBE

Emin Grdamur

1980 yılında Trabzon'da doğdu. Ondokuz Mayıs Üniversitesi İlahiyat Fakültesinden mezun oldu. Öyküleri *Hece*, *Heceyk*, *Türk Dili*, *Dergâh*, *Kitaplık*, *İtibar* ve *Muhayyel* dergilerinde yayımlandı. Yazarın ilk kitabı *Atlari Uçuruma Sürmek*, ESKADER tarafından 2017 yılının; ikinci kitabı *Herkesten Sonra Gelen*, Türkiye Yazarlar Birlięi (TYB) tarafından 2019 yılının en iyi hikâye kitabı seçildi, ayrıca Rasim Özdenören yk dl'n aldı. Grdamur, 2019 yılında Necip Fazıl İlk Eserler dl'ne layık görüldü.

İÇİNDEKİLER

Ölümcül Dalgınlıklar / 7

Şeyhin Kalbi / 27

Makas Payı / 51

Hesap Günü / 73

Yasak Ağacın Altında / 105

ÖLÜMCÜL DALGINLIKLAR

Gecenin, rayların, gözlerin şerrinden ona sığındım. Olmadık yerde insanın canı tutar uzakları çeker diye korktum uzaklardan ona sığındım. Şehrin karanlık bir ağzı var, kaldırımlar boyunca evleri, otomobilleri, kafeleri, yapay çiçekleri çiğneyip tüküren ağzı beni de çiğner tükürür dedim ona sığındım. O kadar çok sığındım ki bir ağaç kovuğunu andıran dalgınlığından başını çıkarıp “Yeter,” dedi, “yeter, Tanrı’ya bu kadar sığınsaydın ererdin.” Tabii onun böyle ansızın çıkışları beni yıldırmaz. Onun yeter deyişinde bir yetmez, git deyişinde bir gitme vardır.

Bugün benim için çok önemli. Belki bir milat demeliyim. Onun içinse bütün günler çok önemlidir. Yani çok önemsiz aynı zamanda. Rakamlardan müteşekkil duvarların arasında yaşar. Aynalara bakmaz, kuyulara eğilmez, göğü önemsemez. Güneş süslenip püslense, işveyle yuvarlansa, maşırık yerine mağripten doğsa onu ayartamaz. Sezin’i ayartacak bütün güneşler batmıştır. Ben onun gibi değilim. Rakamların çarmıhında beklemem sabahı. Sezin’in hasbelkader gözü seğirse bunu kaderimin mühim geçitlerinden biri addeder, daha içeri adım atmadan cümle tefrişatı en ince ayrıntısına varıncaya

kadar kafamda kurarım. Sonra içeri girince de üzülürüm pek tabii. Herkes dünyanın kekremesi tadından payına düşeni alır. Geceden ve gündüzden, bahardan ve kıştan, cennetten ve cehennemden payına düşeni. İnsan denen şeyin bu payların toplamından ibaret olduğunu, bu payların hiç kimseye eşit düşmediğini, düşemeyeceğini, herkesin bu adaletsiz taksim esnasında biricikleştğini, birbirinden uzaklaştığını ve yapayalnız kendi hücrelerinde sabahı beklediğini bilirim. Şairler soğukkanlı sesleriyle bu bekleyişe bir ad koyarlar: İnsandan insana tükenmez mesafeler.

Otomatik kapının açılmasını bekliyorum. Böylece bilmem kaçınıcı kez bir vagon dolusu ağız, ter ve parfüm kokusu yüzüme çarpmış olacak. Yüzüm bütün aldatmalara hazır. İçeri girdiğimde Sezin'in kahverengi deri çantasını çoktan dizine yatırdığını, üzerine çıkardığı kâğıtları büyük bir ciddiyetle incelemeye koyulduğunu, emin olamadığı rakamları gözlüğünün üstünden kontrol ederek, elinde mütemadiyen akrobatik hareketler yapan kalemle şurasından burasından işaretleyerek dürttüğünü görürüm. Hepi topu bir durak var aramızda, takriben on beş dakika. Ama o kısa mesafede nasıl olup da rakamlara böyle daldığını, geri kalan her şeyi yadsıdığını, söz gelimi şurada iri plastik dudaklarıyla fısır fısır konuşan orta yaşlı kadınları duymazdan geldiğini, trenin arızalandığı nadir zamanlarda bile merak edip başını kaldırmadığını hiç anlayamam. Sanki gece boyu, sabah olsun tren gelsin, yerime oturup rakamları kontrol etmeye, toplayıp bölmeye başlayayım diye beklemiştisine iştahla sayfalara gömülür. Her zamanki gibi tam karşısına, yani Metin'in yanına oturuyorum. Bir kadının tam karşısında oturan iki erkeğin aynı anda gördüğü şeyler onları bir miktar kardeş kılar. Aklıma böyle rezil şeyler geliyor. Metin, nezaketiyle insanı köşeye sıkıştıran o en eski, en ilkel sinsiliğin çocuğudur. Hani sizi tebensüme icbar eden, bir Allah'ın günü de suratınızı asıp cehennem dibine kadar yolun var diyemeyeceğiniz, demeyi düşünemeyeceğiniz,

aklınızın ucundan bile geçiremeyeceğiniz insanlardan. Sürekli yakını; patronundan, uzun yoldan, evinden, karısından şikâyet eder Metin. Anason kokan ağzıyla sık sık kulağıma eğilip, “İnsanın sevdiğine güvenmemesi ne acı,” der. Neden ille beni seçer, böyle yakışıksız fikirlerini bana döküp saçar, sesine davudi bir hava vererek, “Kalp nasıl olur da çürük bir dala tutunur?” diye hayıflanır bilmiyorum. Hâlbuki bal gibi tutunur. Sımsıkı kapatır gözlerini, üzerinde envaiçeşit kuşun öttüğü sağlıklı, yemyeşil bir mevsim hayal eder, tutunur. “Hangi dala tutunduysam kırıldı,” diyor Metin. Zavallı Metin. Tutunmak nedir, nasıldır, daha onu bilmiyor. Dal kırılmaz Metin. İnsan gözlerini açar sadece. Gözlerini açınca da düşer. En mesut insanlar gözlerini açmak için ölmeyi bekleyenlerdir. Ama beni dinlemez Metin. Aksine, sözlerimi hafife alır. Onun nazarında bir çeşit ağlama duvarıyım ben. Metin’le gözlerimiz hemen her sabah Sezin’in titreşip duran kaleminde kesişir, yüzünde dalgalanan karmaşık rakamları bir müddet birlikte takip eder, havada karşılaşır ama onunla ilgili en ufak bir imada bulunmadan geri kendi dizlerimize konar. İnsanın sığınmak için kendi dizleri gibisi yoktur. Ama dizlerimize çok da meraklı değiliz, dürüst olmak gerekirse şahsen benim gözlerim Sezin’in dizlerine konamadığı için kendi dizlerime konar. Biraz da Sezin’den korktuğum için. Aslında ondan herkes korkar. Geçen kış nasıl olduysa geç kaldığı bir sabah onu, yerini kaptırdığı bir gencin tepesinde dikilirken bulmuştuk. Çantası elinde kalmış, rakamları güne onsuz başlamıştı. Sezin sonunda dayanamayarak, “Lütfen kalkar mısınız beyefendi, burası benim yerim,” demiş, neye uğradığını şaşırان genç adam da tepesinde dikilen gazaplı gözlerle itiraz etmeden yana kaymıştı. Yol boyu siniri geçmemişti Sezin’in. Ara ara başını kâğıtlardan kaldırıp yanındakine dönerek, “Bir daha olmasın lütfen. İnsanlar neden saygı göstermiyorlar ki birbirine? Hâlbuki siz çocuk da değilsiniz. Başka insanların yerine oturulmaması gerektiğini size öğretilmedi mi? Açıkçası bunu sizden